

Παγκοσμιοποίηση και Κοινοβουλευτικές Χούντες

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Η Νέα Διεθνής Τάξη που σηματοδότησαν αφενός η άνοδος της διεθνοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, σαν συνέπεια της ανάδυσης του νέου φαινόμενου των πολυεθνικών, και αφετέρου η κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», χαρακτηρίζεται από δύο αλληλένδετα στοιχεία. Το ένα αφορά το οικονομικό επίπεδο, και συνοπτικά ονομάζεται «νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση», ενώ το άλλο, το πολιτικό επίπεδο, αφορά τη μορφή που παίρνει στις συνθήκες παγκοσμιοποίησης η κοινοβουλευτική «δημοκρατία». Και τα δύο αυτά στοιχεία είναι μη αναστρέψιμα φαινόμενα μέσα στο διεθνοποιημένο καπιταλιστικό σύστημα, και δεν έχουν επομένως σχέση με συνωμοσίες, δόγματα και κακές πολιτικές «κακών» πολιτικών, όπως ισχυρίζεται αποπροσανατολιστικά η ρεφορμιστική Αριστερά.

Ανάλογα, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν είναι απλά η συνέχιση της αποτυχημένης απόπειρας στις αρχές του περασμένου αιώνα για τη διεθνοποίηση της καπιταλιστικής οικονομίας της αγοράς, όπως ισχυρίζονται αναχρονιστικές εκδοχές του Μαρξισμού που βασίζονται σε αντίστοιχα αναχρονιστικές θεωρίες του ιμπεριαλισμού και του υπερ-ιμπεριαλισμού οι οποίες αγνοούν το θεμελιακό γεγονός που χαρακτηρίζει τη σημερινή παγκοσμιοποίηση: την ουσιαστική απώλεια της οικονομικής και, συνακόλουθα, της πολιτικής (αλλά και πολιτιστικής) κυριαρχίας. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι δηλαδή μια δομική αλλαγή του καπιταλιστικού συστήματος που γεννήθηκε και καθολικεύθηκε χάρη στην μαζική εξάπλωση των πολυεθνικών, οι οποίες σήμερα ελέγχουν το παγκόσμιο εμπόριο και παραγωγή, μέσα σε ένα θεσμικό πλαίσιο που καθόρισαν οι ίδιες, με βάση τους διεθνείς οργανισμούς κάτω από τον έλεγχό τους, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, το ΔΝΤ αλλά και οικονομικές ενώσεις όπως η ΕΕ και η ΝΑΦΤΑ. Το θεσμικό αυτό πλαίσιο συνοψίζεται στο άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών εμπορευμάτων και κεφαλαίου και τις «ελαστικές» εργασιακές σχέσεις που καθιερώνουν την ανταγωνιστικότητα σαν το παγκόσμιο κριτήριο του τι, πως και που θα παραχθεί.

Όλα τα άλλα (το πετσόκομμα του κράτους πρόνοιας, οι μαζικές ιδιωτικοποιήσεις, οι πολιτικές λιτότητας και συνακόλουθα η μαζική ανεργία και φτώχεια των θυμάτων της παγκοσμιοποίησης) είναι αναπόφευκτες συνέπειες των παραπάνω θεσμικών αλλαγών. Γι' αυτό, οποιοδήποτε κόμμα να εκλεγεί σε μια χώρα που είναι ενσωματωμένη στην διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς θα εφαρμόσει βασικά τις ίδιες πολιτικές —εκτός αν αποκόψει τους δεσμούς της χώρας με αυτήν. Με δεδομένες επομένως τις παραμέτρους που καθορίζει το διεθνές θεσμικό πλαίσιο που ανέφερα, τα κράτη-έθνη περιορίζονται στον ρόλο διαχειριστή της παγκοσμιοποίησης, μολονότι φυσικά

υπάρχουν διαφοροποιήσεις, στις οποίες δεν μπορώ να επεκταθώ, ανάλογα με τον βαθμό και τον τρόπο ενσωμάτωσης μιας χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς κ.λπ.

Όπως είναι αυτονόητο από τα παραπάνω, η μορφή της κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» αλλάζει ριζικά στο νέο παγκοσμιοποιημένο πλαίσιο και γίνεται ένα υβρίδιο μεταξύ της παλαιάς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και μιας Χούντας, εξ ου και ο όρος «κοινοβουλευτική Χούντα». Έτσι τα κόμματα που κυβερνούν σήμερα εκλέγονται μέσα από μια διαδικασία που έχει ελάχιστα κοινά χαρακτηριστικά με τις παλαιές κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, όπου κόμματα μαζών, με σαφώς διαφοροποιημένα εκλογικά προγράμματα (συντηρητικά, σοσιαλδημοκρατικά, κ.λπ.) εναλλάσσονταν στην εξουσία. Σήμερα, πολιτικά κόμματα χωρίς μαζική βάση και με πολιτικά προγράμματα που αποτελούν απλά παραλλαγές τη ίδιου θέματος απευθύνονται σε ένα περίπου 50%-60% του εκλογικού σώματος, εφόσον τα λαϊκά στρώματα που είναι τα θύματα της παγκοσμιοποίησης βασικά απέχουν από την εκλογική διαδικασία θεωρώντας (σωστά), ότι δεν τους αφορά. Και φυσικά η όλη διαδικασία χειραγωγείται κατάλληλα από τα ΜΜΕ (και κυρίως τα κανάλια) που ανήκουν στις ίδιες οικονομικές ελίτ, οι οποίες στις ΗΠΑ –την αποθέωση κοινοβουλευτικής Χούντας— χρηματοδοτούν και τα δύο εναλλασσόμενα κόμματα εξουσίας!

Με αυτή την έννοια, οι διαφορές μεταξύ μιας στρατιωτικής και μιας κοινοβουλευτικής Χούντας ελαχιστοποιούνται. Η πρώτη αποκτά εξουσία μέσα από ένα στρατιωτικό πραξικόπημα και κυβερνά μέσα από διατάγματα. Η δεύτερη κατακτά την εξουσία μέσα από μια ψευδο-δημοκρατική εκλογική διαδικασία σαν την παραπάνω και κυβερνά μέσα από «νόμους» που περνούν από μια τυπική κοινοβουλευτική διαδικασία, ενώ το περιεχόμενο τους έχει προκαθοριστεί από την Χούντα που αποτελεί την κυβερνώσα πολιτική ελίτ, με βάση το θεσμικό πλαίσιο που ανάφερα και τις εντολές των ντόπιων ελίτ, σε αγαστή σύμπνοια με την υπερεθνική ελίτ, όπως την έχω ορίσει άλλου. Και οι δυο μορφές Χούντας ασκούν οικονομική βία και καταφεύγουν συχνά στη κρατική βία, μολονότι η «κοινοβουλευτική» μορφή της την συγκαλύπτει κάτω από διαδικασίες και δικαιώματα που σήμερα είναι περισσότερο τυπικά παρά ουσιαστικά.

**Ο Τάκης Φωτόπουλος γράφει κάθε δεύτερη Κυριακή στην ΚΕ, με εναλλαγή κάθε δεύτερο Σάββατο στην Σαββατιάτικη*

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_02_10.html